

טיול פורים

בעקבות לוחמים.

יום שישי 05 במרץ 1999

השנה לא חגגנו את חג הפורים מסבות של גיל מתקדם ועצב קיומי טהור. (ביבי, אלא מה?). אי לכך טרח ריבון העולמים שרצה לשמחנו והמציא לנו את המן הרשע בכניסה לקסטל. עלינו לשם לאור הסברו של לוי "שצריך לספוג מורשת קרב". ההתלהבות הצטננה די מהר כשהתברר שצריך לשלם דמי כניסה. הקמצנים שבינינו נצחו ונסו גנו בבושת פנים לאחור. (כדי להמנע מחיכוכים מיותרים ברצוני לציין כי כיניתי את שומר השער הנ"ל "רשע" כבדיחה בלבד שלא נקלטה טוב ע"י הנ"ל וכתוצאה מכך נודינו אני ובני בני ולא תדרוך כף רגלינו במקום. נפרדנו אויבים, שיהיה).

הבה נתרווח בכורסתנו הנוחה ונחזור לענייננו, אותו בורא עולמות נכבד אשר עליונים מושבו, שגם בשאר ימות השנה אינו מצטיין בחשיבה צלולה ותחכום הזיז את חודש יוני לפברואר השנה והארץ הייתה תוהו ובוהו. הצמחים לא יודעים מה לעשות ורוכבי אופניים הרגילים בתקופה זו להצטייד בסוודרים וטייטס ארוכי טווח נשרפים חיים בשמש הקיץ היוקדת. מזג אוויר שהוא אסון לחקלאים ושמת אלוהים לרוכבים שונאי בוץ וגשם. קושיה בידי - מה יעשה רוכב אופניים שאתרע גורלו להיות חקלאי בתקופה זו? מקרה קלסי של פיצול אישיות שאין לו מזור.

טוב אז טיילנו. היה תענג לראות את יעלה נוהגת שעות מהקבוץ בצפון רק כדי לאסוף אותי ואת מולי, לקשור ולהתיר את האופניים לבד ולעשות הכל עבורנו. תענוג לראות אישה שיודעת את מקומה. הטיול שהיה אמור להיות בעקרון טיול של קריעת אחריים (אחי יובל הוביל), נהפך בעדינות לטיול גסטרונומי מאלף. פתיחה צנועה בדמות בארוחת בוקר בסוף העלייה הגדולה לאיתנים מנחל שורק שצברה תנופה בבית הקפה ברמת רזיאל ונגמרה בפינאלה מרשים אצל אבו שוקרי בעין כרם. מה נאמר ומה נדבר?, להוציא מולי שילל כל הזמן שלא הרווחנו את הקלוריות האלו (דבר שלא מנע ממנו לעבור בסערה דרך השטרודל ברמת רזיאל כשהוא מפזר רסיסי קצפת לכל עבר) היו כל היתר די מרוצים ללמדך שמותר גם ליהנות בטיולים שלנו כשבוגלר איננו פוקח עין.

קשה להאמין, אבל גם במקומות שבהם סבבנו הלוך וחזור עשרות פעמים כזבובי זבל מסוממים עדיין מזומנות הפתעות נעימות. תל צובא. שמעתם על המקום?, עשרות פעמים עברנו לידו ולא ראינו. כפר ערבי יפפה בנוי על שרידי מצודה צלבנית עתיקה מצופה סביב עשב ירוק ואזוב עדין מחו"ל וברקע, קולו המלומד של דרור הנושא אותנו עשרות שנים לאחור. סבבנו מוקסמים ברחובות הכפר התלולים ברגל כשרק דרור גורר אחריו את האופניים "שלא יפגעו" (בהתחשב במספר הפעמים שהאופניים הפילו אותו על הראש בזמן האחרון, אני הייתי זורק אותם פעם אחת מראש הגבעה שירגישו מה זה, אבל דרור זה דרור). טיול טוב. חוץ מוויכוח אחד קצר אם נוסעים בצד של השמש או הצל בנחל שורק כולם אהבו את כולם. גם עזרה העובדה שנגמרו העבודות בנחל וכל הקאקי של תושבי ירושלים ירד למחתרת ואפשר לרכב לאורך הנחל ולא לחשוב שהתגלגלנו לחתיכת נייר טואלט משומשת. הבעיה - הרגו לישראל את כל אתרי ארוחת הבוקר באזור. אין דבר בוגי - אפשר לבנות בטיול הבא על אגני החמצון של ראשון. שם עוד לא אכלנו אף פעם.

הטיול היה גם רבגוני מבחינת המשתתפים. ניר בא לפתע עם גומות חן ושרשרת שלא ראתה שמן מימי אנטייכוס (מה?, כל 10,000 ק"מ צריך להחליף שרשרת? מי אמר?. אף אחד לא אמר אבל הוא בלה יותר זמן בהליכה עם השרשרת בידו מאשר ברכיבה. שילמד).

גם מיכה בא. עם הגיפ, קרחת ושמת חיים, הכל. כמו פעם רק ראו שהוא מצטער על כל הסטקים של החודשים האחרונים. חזק מיכה.

גם ע. היה והקסים אותנו שוב במספר דוגמיות השתן שהוא מסוגל לתת כפונקציה של זווית העלייה. שנה שחונה או לא, ע. במיטבו. שוב נשבר השיא של הטיול לבארי-ישר כוח ע. (השם והדוגמיות שמורים במערכת).

כשם שציינתי - בסוף המסלול, התמוססות נינוחה לתוך המסבחה של אבו שוקרי בעין כרם. וכוח קצר עם יעלה אם פסל הילד שבכניסה מבצע מעשה מגונה בדג אוו בברוזה הסתיים בניצחוני (ברוזה!). 10 של מקום. קיימנו טקס קטן לניצן שקבל שיי צנוע לרגל פועלו באתר. הייתי מציע להפוך טקסים כאלו להרגל - שיי קטן לכל אחד על תרומתו לקבוצה. מה נתן לפיטר?